

מ"ת 5029/08/14 - מדינת ישראל נגד ד' ד'

בית משפט השלום בחיפה

מ"ת 5029-08-14 מדינת ישראל נ' ד'

בפני כב' השופט אורי גולדקורן
המבקשת
נגד
המשיב
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גלית טגרט
ד' ד' ע"י ב"כ עו"ד מארק רוזן

החלטה

1. ביום 6.8.2014 הוגש כתב אישום נגד המשיב, בו הואשם בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). תמצית פרק העובדות שבכתב האישום הינה כדלקמן: בתאריכים 3.8.2014 ו-4.8.2014 בדירה ב*** בה התגוררו המשיב ואשתו (להלן: המתלוננת), התגלע ביניהם ויכוח סביב סוגיית הטיפול בילדם המשותף. במהלך הוויכוח איים המשיב על המתלוננת ואמר לה:

"הפעם אני אזיין את אמא שלך... בא נראה אם הוא יעזור לך... הפעם לגהינום, לקבר אני שולח אותך, יא בת של שרמוטה... יא מזדיינת בתחת... את הזבל תביאי אותו... אני נותן לו שתי כאפות... אני יזיין אותו...", "...נשיקה זה לא בגידה... הוא יזיין אותך, אני יזיין אותו... תביאי אותו, לא צריך שתביאי אותו, אני אבוא אליו, תגידי לו שיחכה לי, למה אם לא אני יזיין אותו... עכשיו יש לו חשבון ארוך איתי...", "...את לא תגיעי לבר מצווה, אם תגיעי זה יהיה על כיסא גלגלים, נכה... אוטובוס ידרוס אותך, יא בת שרמוטה...", "...יא בת של זונה... אני אראה לך מה עשיתי, אני אראה לך, יא חתיכת זונה...", "לכי יא מזדיינת... אני אזיין אותך כל עוד את איתי בבית... לכי תתלונני שאנסתי אותך...", "אני בן של זונה... אני אבוא לגרנד קניון, אני אעשה לך שם פדיחות ליד כולם... יפטרו אותך מהעבודה... כל יום אני אעשה לך ככה ובואי נראה אם תצליחי לעבוד... כל יום תהיה לך הפתעה ממני..."

2. במועד הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים. בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירה נשוא כתב האישום על-ידי המשיב, הכוללות את הודעת המתלוננת והקלטות של שיחות בין בני הזוג, וכי המשיב אישר את תוכן הדברים שנאמרו על-ידו, אולם לטענתו מדובר בקללות כתוצאה ממצוקה רגשית ולא באיומים. בבקשה נטען כי מעשיו של המשיב חמורים ומהווים סכנה למתלוננת ולבן זוגה לשעבר. צוין כי המעשים

נעשו על-ידי המשיב בעודו מרצה עונש של עבודות שירות בעקבות עבירה קודמת של תקיפה ואיומים וכאשר קיים כנגדו תלוי ועומד מאסר מותנה של ארבעה חודשים בגין עבירות של אלימות. בנוסף, למשיב הרשעה קודמת בגין עבירות של אלימות במשפחה.

3. בדיון ביום 7.8.2014 חזרה באת-כוח המבקשת על נימוקי הבקשה, והדגישה כי המשיב "כעת מבצע עבודות שירות בגין אותה הרשעה המצויה בתיק". בא-כוח המשיב ציין כי ניתן להרחיק את המשיב מהמתלוננת תוך קביעת משמורנים, איזוק אלקטרוני, ערובות אישיות "וכל מיני אמצעי הגנה להבטיח הפרדה מלאה בין המשיב לבין המתלוננת". הורי המשיב, המשמורנים שהוצעו, נחקרו באותה ישיבה על-ידי באת-כוח המבקשת.

4. בהחלטה מיום 10.8.2014 קבעתי כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע עבירת האיומים על ידי המשיב.

בישיבה באותו מועד המשיכו באי-כוח הצדדים את טיעוניהם לענין עילת מעצר וחלופת מעצר. בא-כוח המשיב הציג משמורנית נוספת, אחותו של המשיב, אשר נחקרה על-ידי בא-כוח המבקשת. הוא שב ועתר לחלופת מעצר תחת פיקוח המשמורנים, ונמנע מלהתייחס לסוגיית היותו של המשיב בעבודות שירות.

5. זה השלב לקטוע את תיאור רצף האירועים ולגעת בסוגיית עבודות השירות. ביום 12.3.2014 הורשע המשיב בת"פ 31933-08-13 בביצוע עבירות איומים ותקיפה הגורמת חבלה ממש - בן זוג, ונגזר עליו, בין השאר, עונש של מאסר בפועל לתקופה של שלושה חודשים. נקבע כי המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השירות, כי על המשיב החובה לבצע עבודות אלו וכי במידה ולא יעשה כן, או בהתאם לשיקול דעת הממונה אם ימצא עילה, ניתן יהא להמירן במאסר בפועל.

כמתואר לעיל, בכתב האישום הנוכחי מיוחסות למשיב עבירות איומים שבוצעו ביום 308.2014 ו-4.8.2014, אשר - כנטען בבקשה - נעשו במהלך ריצוי עונש המאסר בעבודות שירות.

6. ובחזרה לתיאור האירועים בתיק זה: בתום הדיון שהתקיים ביום 10.8.2014 קבעתי כי מתקיימת עילת מעצר של מסוכנות, העולה הן מתוכן האמירות המיוחסות למשיב בכתב האישום הנוכחי והן מהרשעתו בת"פ 31933-08-3 בגין עבירות של איומים ותקיפה חבלנית בן זוג, שבוצעו על-ידו אך לפני חודשים ספורים. הוריתי לשירות המבחן ליתן תסקיר מעצר, וקבעתי המשך דיון ליום 1.9.2014.

7. עד למועד הישיבה ביום 1.9.2014 לא הוגש תסקיר מעצר על-ידי שירות המבחן. הוריתי לשירות המבחן להגיש את התסקיר עד ליום 6.10.2014, וקבעתי כי בתקופת הביניים עד להגשתו ישוחרר המשיב לחלופת מעצר של מעצר בית בבית הוריו, בהשגחת שלושת המשמורנים שנחקרו בישיבה קודמת. הדגשתי באותה החלטה כי שחרור לחלופת מעצר הינו בשלב זה זמני בלבד, עד למועד הישיבה הבאה.

יוער כי אף בדיון זה, השלישי במספר, לא העלה בא-כוח המשיב את סוגיית עבודות השירות, והאפשרות כי קבלת הבקשה למעצר עד תום ההליכים או חלופה של מעצר בית עלולים לסכל את האפשרות של המשיב להמשיך בביצוע עבודות השירות.

8. מהמתואר עד כה עולה כי לדיון שיועד להתקיים ביום 6.10.2014 אמור היה להיות מונח בפני בית המשפט תסקיר מעצר, שבעקבותיו תינתן החלטה בשאלת חלופת המעצר הקבועה, וזאת לאור ההחלטה ביום 1.9.2014 לפיה החלופה שנקבעה הינה זמנית.

ערר שהגישה המבקשת על ההחלטה מיום 1.9.2014 נדחה ביום 2.9.2014 על-ידי בית המשפט המחוזי, אשר קבע (עמ"ת 4924-09-14) כי דובר בהחלטת ביניים בלבד, עד שיוכן התסקיר, וכי צפויה להינתן החלטה משלימה.

9. בתסקיר מעצר שניתן ביום 29.9.2014 המליצה קצינת המבחן על המשך שהייתו של המשיב בבית הוריו תחת פיקוח הוריו ואחותו, ועל פיקוח מעצר למשך ששה חודשים, בהם יופנה המשיב לקבוצה לעצורי בית וליחידה לטיפול באלימות בחיפה.

בגוף התסקיר ניתנה התייחסות לעבודות השירות. צוין כי המשיב ריצה, טרם מעצרו הנוכחי, עבודות שירות בארכיון בבית החולים מאייר בחיפה במשך חודשיים וחצי, וכי נותרו לו עוד 21 ימי עבודות שירות לסיום ריצוי עונשו.

10. הדיון שנקבע ליום 6.10.2014 הוקדם ליום 5.10.2014. ערב הדיון, הגיש המשיב בקשה לעיון חוזר לשינוי חלופת המעצר, בא עתר לביטול מעצר הבית בשעות היום, לשם יציאה לביצוע עבודות השירות. בדיון ביום 5.10.2014 הביעה באת-כוח המבקשת את התנגדותה לבקשה, ובהחלטה מאותו יום ציינתי כי אכריע בבקשה רק לאחר שתתקבל החלטת הממונה על עבודות השירות על ביצוע הפסקה מינהלית של עבודות השירות שריצה המשיב (לאור התקיימות אחד מהמקרים המפורטים בסעיף 51ט(א) לחוק העונשין). כן הוריתי על צו פיקוח מעצר למשך ששה חודשים.

ביום 30.10.2014 הגיש המשיב בקשה זזה לעיון חוזר, ולאחר דיון שהתקיים ביום 13.11.2014 דחיתי בקשה זו, מאחר ובאותו מועד טרם התקבלה החלטת הממונה, אלא רק שימוע בעקבותיו הוגשה לממונה המלצה להפסקה מינהלית.

11. לאחר שביום 12.11.2014 החליט הממונה על הפסקה מינהלית, והורה למשיב להתייצב ביום 14.12.2014 לריצוי עונשו במאסר למשך 31 ימים, הוגשה בשלישית, ביום 23.11.2014 הבקשה לעיון חוזר.

בא-כוח המשיב טען כי בכוונת המשיב לעתור במסגרת עתירת אסיר נגד החלטת הממונה, וכי בענייננו - לא יהא בביטול מעצר הבית בשעות היום כדי להוות סיכון למתלוננת, המתגוררת באילת.

המבקשת הגישה התנגדות לבקשה, מהטעמים הבאים: (1) לא התגלו עובדות חדשות; (2) לא השתנו הנסיבות; (3) לא חלף זמן ניכר מאז ההחלטה על חלופה של מעצר בית; (4) בית המשפט טרם הכריע לגבי חלופת מעצר קבועה, והחלטתו הקודמת התייחסה לחלופת מעצר רק לתקופה שעד הגשת תסקיר מעצר; (5) אין לקבל כנתון שאינו צפוי לשינוי את הימצאות המתלוננת באילת דרך קבע; (6) היעדרות לבקשה לעיון חוזר פירושה התערבות בהחלטת הממונה.

12. בדיון היום הדגיש בא-כוח המשיב כי המשיב נקלע למילכוד, מאחר וחזרתו למאסר עקב החלטת הממונה נעשתה עקב החלטת בית משפט זה על מעצר בית, המונע ממנו להתייצב לעבודות השירות. הוא ביקש לראות בבקשה הנוכחית בקשה "רגילה" ליציאה לעבודה בפיקוח, והדגיש כי שהיית המשיב במסגרת עבודות שירות אפשרית עם ליווי של המשמורנים ועם איזוק אלקטרוני.

13. צדקה המבקשת בצינה כי טרם ניתנה החלטה אודות חלופת מעצר קבועה. לאור האמור בתסקיר, אשר למעשה אימץ את קביעתי בהחלטה מיום 1.9.2014 וביקש לראות בה חלופה קבועה, אני מורה כי חלופת המעצר שנקבעה באותה החלטה תהא החלופה מכאן ואילך.

14. באשר לבקשה לעיון חוזר: אני סבור, כבא-כוח המשיב, כי יש לבחון אותה כבקשה "רגילה" לצאת לעבודה, ולדון בה במנותק מאותו "מילכוד" עליו הצביע המשיב. עם זאת, אעיר כי הדימוי של "מילכוד 22" אינו יפה לענייננו, מאחר ולא מדובר במלכוד כלל ועיקר. מדובר בסיטואציה שהמשיב עצמו כלא עצמו לתוכה.

בקשה לעיון חוזר נבחנת על-פי הפרמטרים הקבועים בסעיף 52 לחוק המעצרים. אין בפנינו עובדות חדשות שלא היו ידועות בדיונים שקדמו להחלטתי מיום 1.9.2014 אודות חלופת המעצר הזמנית. אין לומר כי מאותו מועד נוצרו נסיבות חדשות. באשר לזמן שחלף, מדובר בתקופה קצרה לאחר מתן ההחלטה אודות מעצר הבית. לא למותר להפנות לדברי השופט דנציגר בפסקה 9 בבש"פ 4315/12 המאם נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 13.6.2012), שם עמד על גישת סניגורים בשלב ראשון להפיג את חששות בית המשפט בהצעה להגביל באופן מוחלט את תנועות הנאשם שישוחרר למעצר בית מלא, רק על מנת לחזור ולטעון בהמשך בפני בית המשפט כי התנאים המגבילים קשים מנשוא ולבקש הקלות שונות. בענייננו, מדובר בהקלה, שאינה עומדת בתנאי סעיף 52 האמור.

15. אשר על כן, הבקשה לעיון חוזר נדחית. חלופת המעצר תהא כאמור בהחלטה מיום 1.9.2014.

ניתנה היום, י"א כסלו תשע"ה, 03 דצמבר 2014, במעמד
המשיב ובאי כוח הצדדים.